

5 Δεκεμβρίου 2017

Ο Ηγούμενος της Μονής Οσίου Δαυίδ για τον Άγιο Ιάκωβο Τσαλίκη

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ήταν η παρουσία του Θεού στη γη. Μια άπειρη αγάπη, ανοιχτή αγκαλιά, καλοσύνη, απλότητα, μεγαλείο της ταπεινώσεως», μαρτυρεί για τον Όσιο, πλέον, Ιάκωβο Τσαλίκη, στο Αθηναϊκό – Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων ο ηγούμενος της Μονής Οσίου Δαυίδ, Γαβριήλ.

Πρόσφατη η αγιοκατάταξή του, ύστερα από απόφαση της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αλλά, όπως τονίζει ο ηγούμενος Γαβριήλ, «το σεπτό Οικουμενικό Πατριαρχείο αναγνώρισε ό,τι υπήρχε στη συνείδηση των πιστών ανθρώπων όλα αυτά τα χρόνια».

Επισημαίνει, σε αυτό το σημείο, πως η αγιοκατάταξη του Γέροντος Ιακώβου για τον απλό χριστιανό σημαίνει ότι ένας ακόμη άγιος προστίθεται βοηθός στη ζωή του, ένας υπερασπιστής του, ένας μεσίτης προς τον Θεό.

Διότι, «οι Άγιοι, άνθρωποι σαν και εμάς ήταν, αλλά με τη βία που άσκησαν στον εαυτό τους ευθυγράμμισαν τη ζωή τους προς το θέλημα του Θεού. Αγωνίζονταν με τις προσευχές τους, την άσκησή τους, με την όλη βιωτή τους να αρέσουν στον Θεό προσευχόμενοι για τη σωτηρία της δικής τους ψυχής, αλλά κυρίως των άλλων. Είχαν τη λεγόμενη διπλή αγάπη, αγάπη προς τον Θεό και αγάπη προς τον άνθρωπο».

Μάλιστα, όπως αναφέρει στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, «Ένεκα της ασκητικής του ζωής είχε αποκτήσει μεγάλη παρρησία στον Θεό, ο οποίος του είχε δώσει το διορατικό και το προορατικό χάρισμα με το οποίο έβλεπε στις ψυχές όλων μας και πολλά χρόνια μπροστά. Μας αποκαλούσε με τα ονόματά μας χωρίς να του τα έχουμε πει. Ό,τι έλεγε επαληθευόταν και θα επαληθεύεται».

Ο Άγιος Ιάκωβος έζησε περίπου 40 χρόνια στη Μονή Οσίου Δαυίδ και ο νυν ηγούμενος έζησε μαζί του δύο χρόνια, ήταν η τελευταία ρασοφορία μοναχού που έκανε ο Άγιος.

Επικεντρώνεται στην ταπείνωσή του, το όπλο του ακόμη και με τους δαίμονες, που απομακρύνονταν και του φώναζαν μέσα από ταλαιπωρημένους ανθρώπους, δαιμονισμένους, πως «αυτή η ταπείνωσή σου μας καίει, Ιάκωβε».

Εν συνεχεία, κάνει λόγο για το ιαματικό και προορατικό του χάρισμα και για ένα περιστατικό που είχε διηγηθεί ο ίδιος ο Γέροντας Ιάκωβος: ήταν το '91, όταν ο Ανδρέας Παπανδρέου, αλλά και Γέροντας, νοσηλεύτηκαν στο «Γεώργιος Γεννηματάς».

Τους παρακολουθούσε, μάλιστα, ο ίδιος γιατρός, ο καθηγητής Κρεμαστινός, ο

οποίος έβαλε τον Γέροντα Ιάκωβο στον θάλαμο που είχε ετοιμάσει για τον Ανδρέα Παπανδρέου, σε περίπτωση που θα υφίστατο κάποια κρίση.

Η στιγμή δεν άργησε να έρθει, μετέφεραν τον Ανδρέα Παπανδρέου με κρίση στο νοσοκομείο, οπότε αναγκάστηκαν να μεταφέρουν τον Γέροντα σε κάποια υπομονάδα.

Όταν έβαλαν στο κρεβάτι τον Ανδρέα, εκεί όπου προηγουμένως ξάπλωνε ο Ιάκωβος, κάποιοι πληροφόρησαν τη σύζυγό του Δήμητρα να μην ανησυχεί διότι προηγουμένως εκεί ξάπλωνε ένας άγιος άνθρωπος, ο πατήρ Ιάκωβος, και έτσι το κρεβάτι έχει ευλογία.

Η Δήμητρα επεδίωξε να τον βρει. Όπως χαρακτηριστικά έλεγε ο Γέροντας, «με βρήκε μια γυναικάρρα και μου είπε "θέλω να βοηθήσεις τον Ανδρέα μου".

Τη ρώτησα ποιος είναι ο Ανδρέας της και μου απάντησε "ο Παπανδρέου, ο πρωθυπουργός". Με πήγαν με καροτσάκι στον θάλαμο που νοσηλευόταν, όπου διέκρινα δύο κομοδίνα και δύο εικόνες της Παναγίας και του Κυρίου.

Τους είπα ότι έχουν καλούς φύλακες, καλούς φρουρούς. Η Δήμητρα θεώρησε ότι μιλούσα για τους σωματοφύλακές τους και της διευκρίνισα ότι μιλούσα για τον Κύριο και την Παναγία μας.

Πλησίασα τον Ανδρέα, τον ρώτησα αν πιστεύει και μου απάντησε "Ναι, πιστεύω" και κύλησαν δάκρυα από τα μάτια του. Του απάντησα ότι αφού πιστεύεις, θα σε σταυρώσω στο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και εντός τριών ημερών θα εξέλθεις του νοσοκομείου.

Θα γίνεις καλά και θα ξανακυβερνήσεις τον τόπο. Να κοιτάξεις να κάνεις καλό στην Ελλάδα».

Και πράγματι, ενώ οι γιατροί τον είχαν ξεγράψει -είχε έρθει και ο μέγας καρδιοχειρουργός Γιακούμπ, που δεν του έδινε ελπίδες ζωής-, σε τρεις ημέρες, ω του θαύματος, εξήλθε υγιής και το '93 όταν έπεσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, ανέλαβε πάλι πρωθυπουργός και ενθουσιάζοντας τα λόγια του πατρός Ιακώβου, ανακήρυξε ως ιερό τόπο τα Μετέωρα, τα οποία ήθελαν να πάρουν δημοτικούς παράγοντες και να τα χρησιμοποιούν ως τουριστικό προορισμό.

Ακολούθως, θα μιλήσει για την αγάπη των ανθρώπων προς τον Γέροντα και θα σημειώσει ότι οι κάτοικοι της περιοχής τον αγάπησαν ένεκα της δικής του αγάπης. Πρώτος εκείνος τους αγάπησε.

«Η ελεημοσύνη του είναι παροιμιώδης. Από το ένα χέρι ελάμβανε και με το άλλο

έδινε χωρίς ποτέ να εξετάσει πόσα του έδωσαν. Εκατομμύρια πέρασαν από τα χέρια του, γιατί πολύς κόσμος τον εμπιστευόταν και όλα τα έδωσε σε όσους τα είχαν ανάγκη. Δεν κράτησε καν για τη βελτίωση της υποδομής του μοναστηριού».

Και ο ηγούμενος Γαβριήλ συνεχίζει: «Η Αγία Παρασκευή του είχε μιλήσει για την ελεημοσύνη του, όταν ήταν ακόμη παιδί και εκκλησιαζόταν στο εξωκκλήσι της Αγίας, στη Φαράκλα. Έβλεπε τους αγίους, από τη μεγάλη του πίστη, όπως είδε και την Αγία Παρασκευή που του προείπε όλα αυτά».

Και μετά την κοίμησή του, 26 χρόνια μετά, ήταν ολοζώντανος στη συνείδηση και στη ζωή των ανθρώπων.

Εξάλλου, προσθέτει, «Ο ίδιος ο Γέροντας έλεγε: οι άνθρωποι του Θεού και όταν φεύγουν από τη ζωή εξακολουθούν στη βασιλεία του Θεού να εύχονται και να πρεσβεύουν για τους ανθρώπους που ηύχοντο όταν ήταν εν ζωή, αλλά και για όλο τον κόσμο».

Άπειρα τα θαύματα που έχουν καταγραφεί, γνωστοποιεί ο ηγούμενος της Μονής του Οσίου Δαυίδ: «Να μας αξιώσει ο Άγιος Γέροντας να εκδώσουμε το καινούριο βιβλίο που ετοιμάσαμε για τη ζωή και τα θαύματά του. Έχω πει δημοσίως για δύο πολύ σημαντικά θαύματα που επιτελέστηκαν με την παρρησία του προς τον Θεό. Το πρώτο αφορά αεροπλάνο της Ολυμπιακής που ταξίδευε προς Αμερική και βρισκόταν πάνω από τον Ατλαντικό. Μέσα σε αυτό ήταν επιβάτης από την Κοζάνη, ο Δημήτρης Ραγατσίκας, ομογενής της Αμερικής. Ένας κεραυνός έπληξε το αεροπλάνο, ράγισε το φιλιστρίνι του πιλότου και προκλήθηκε μέγας κίνδυνος. Μπροσ στον κίνδυνο, ο Δημήτρης προσευχήθηκε στον Γέροντα και τον παρακάλεσε με όλη του την καρδιά να αποσοβήσει τον κίνδυνο. Καθώς κοιτούσε προς το φιλιστρίνι του, βλέπει τον Γέροντα Ιάκωβο με τα ράσα του, τα οποία φούσκωναν σαν ομπρέλα, και το δεξί χέρι ανοιχτό να πηγαίνει κάτω από την κοιλιά του αεροπλάνου, που σταμάτησε να χάνει ύψος. Εν συνεχεία, τον είδε να χάνεται στα σύννεφα. Όταν επέστρεψε το αεροπλάνο, οι τεχνικοί που το ήλεγξαν είπαν ότι είχαν άγιο που δεν χάθηκαν 250 επιβάτες».

Στο δεύτερο θαύμα επικαλείται τη μαρτυρία του μητροπολίτη Μόρφου: «Είναι πρόσφατο, προ δύο ετών, αφορά τον Ανδρέα τον βοσκό, πρώην αστυνομικό, που είχε σπυρί στο μέτωπο για πολύ καιρό, τόσο πρησμένο που έκλεινε το δεξί του μάτι. Οι γιατροί και οι φαρμακευτικές αγωγές δεν τον βοηθούσαν. Κάποια φορά που διάβαζε το βιβλίο του πατρός Ιακώβου τον παρακάλεσε να πάρει την αγία κάρα του Οσίου Δαυίδ, όπως έκανε όταν ζούσε, και να τον σταυρώσει. Κάποιο βράδυ, πριν κοιμηθεί, βλέπει τον Γέροντα δίπλα του να τον σταυρώνει. Ταυτόχρονα, βλέπει και τους δαίμονες που φώναζαν να μην τον σταυρώσει γιατί

είναι δικός τους, επειδή έκανε αμαρτίες. Ο Γέρων τους απήντησε ότι η εξομολόγηση και τα καλά έργα εξαργύρωσαν τις αμαρτίες του. Απευθύνθηκε τότε στον Ανδρέα τον βοσκό και τον συμβούλεψε να τους πει ότι είναι σεσωσμένος. Εκείνος, ωστόσο, από τον φόβο του δεν μπορούσε να ψελλίσει. Τότε τον πίεσε με την παλάμη του στην πλάτη και ψέλλισε ότι είναι σεσωσμένος. Οι δαίμονες έγιναν άφαντοι και ο Ανδρέας έλαβε θεραπεία».

Πηγή: romfea.gr